

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) NUTARTIS

2021 m. birželio 16 d.*

„Apeliacinis skundas – Teisingumo Teismo procedūros reglamento 181 straipsnis – Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos pasekmės Europos Sąjungos Teisingumo Teismo nariams – Valstybių narių vyriausybės atstovų sprendimas, kuriuo skiriami trys Europos Sąjungos Teisingumo Teismo teisėjai ir generalinis advokatas – Generalinio advokato kadencijos pabaiga – Ieškinys dėl panaikinimo“

Byloje C-685/20 P

dėl 2020 m. gruodžio 16 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Eleanor Sharpston, gyvenanti Schoenfels (Liuksemburgas), atstovaujama BL N. Forwood, *barrister* J. Robb ir QC J. Flynn ir H. Mercer,

apeliantė,

kitos proceso šalys:

Europos Sąjungos Taryba,

Valstybių narių vyriausybės atstovai,

atsakovai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot (pranešėjas), teisėjai L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan ir N. Jääskinen,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į tai, kad išklašius generalinį advokatą nuspręsta priimti sprendimą motyvuota nutartimi pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 181 straipsnį,

priima šią

* Proceso kalba: anglų.

Nutartį

- 1 Apeliaciniu skundu Eleanor Sharpston prašo panaikinti 2020 m. spalio 6 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo nutartį *Sharpston / Taryba ir Valstybių narių vyriausybių atstovai* (T-550/20, nepaskelbta Rink., toliau – skundžiama nutartis, EU:T:2020:475), kuria šis teismas atmetė jos prašymą panaikinti 2020 m. rugsėjo 2 d. Valstybių narių vyriausybių atstovų sprendimą (ES) 2020/1251, kuriuo skiriami trys Teisingumo Teismo teisėjai ir generalinis advokatas (OL L 292, 2020, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas), kiek jis susijęs su Athanasios Rantos paskyrimu eiti Teisingumo Teismo generalinio advokato pareigas laikotarpiu nuo 2020 m. rugsėjo 7 d. iki 2021 m. spalio 6 d.

Teisinis pagrindas

- 2 Susitarimo dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos (OL L 29, 2020, p. 7, toliau – Susitarimas dėl išstojimo), patvirtinto 2020 m. sausio 30 d. Tarybos sprendimu (ES) 2020/135 (OL L 29, 2020, p. 1) ir įsigaliojusio 2020 m. vasario 1 d., aštuntoje konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Atsižvelgdamos į tai, kad tiek Sąjungai, tiek Jungtinei Karalystei naudinga nustatyti pereinamąjį, arba įgyvendinimo, laikotarpį, kuriuo – nepaisant visų Jungtinės Karalystės išstojimo iš Sąjungos pasekmių Jungtinės Karalystės dalyvavimui Sąjungos institucijų, įstaigų, organų ir agentūrų darbe, visų pirma visų pasiūlytų kandidatų į Sąjungos institucijų, įstaigų, organų ir agentūrų narius ir paskirtų arba išrinktų narių įgaliojimų pasibaigimo šio Susitarimo įsigaliojimo dieną, kiek tai susiję su Jungtinės Karalystės naryste Sąjungoje, – Jungtinei Karalystei ir jos teritorijoje turėtų būti taikoma Sąjungos teisė, įskaitant tarptautinius susitarimus, ir paprastai jos poveikis turėtų būti toks pat kaip ir valstybėms narėms, kad laikotarpiu, kuriuo bus vedamos derybos dėl susitarimo (-ų) dėl būsimų santykių, būtų išvengta trikdžių.“

- 3 ESS 19 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad Teisingumo Teismą sudaro po vieną teisėją iš kiekvienos valstybės narės ir kad jam padeda generaliniai advokatai.
- 4 SESV 252 straipsnyje nustatyta, kad Teisingumo Teismui padeda aštuoni generaliniai advokatai ir, Teisingumo Teismo prašymu, Europos Sąjungos Taryba, spręsdama vienbalsiai, gali padidinti jų skaičių.
- 5 Deklaracijoje dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 252 straipsnio, reglamentuojančio generalinių advokatų skaičių Teisingumo Teisme, pridėtoje prie Tarpvyriausybinių konferencijos, patvirtinusios Lisabonos sutartį, baigiamojo akto, Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencija pareiškė, kad jei pagal SESV 252 straipsnio pirmą pastraipą Teisingumo Teismas paprašytų, kad generalinių advokatų skaičius būtų padidintas trimis (vienuolika vietoj aštuonių), ji sutiktų, kad Lenkijos Respublika, kaip ir Vokietijos Federacinė Respublika, Prancūzijos Respublika, Italijos Respublika, Ispanijos Karalystė ir Jungtinė Karalystė, turėtų nuolatinį generalinį advokatą ir nebedalyvautų rotacijos sistemoje ir kad pagal šią sistemą vyktų penkių, o ne trijų generalinių advokatų rotacija.
- 6 2013 m. birželio 25 d. Tarybos sprendimu 2013/336/ES, kuriuo padidinamas Europos Sąjungos Teisingumo Teismo generalinių advokatų skaičius (OL L 179, 2013, p. 92), šis skaičius buvo padidintas nuo aštuonių iki vienuolikos.

Bylos aplinkybės

- 7 2005 m. Jungtinės Karalystės vyriausybės siūlymu valstybių narių vyriausybių atstovai paskyrė E. Sharpston eiti Teisingumo Teismo generalinės advokatės pareigas laikotarpiu, likusiu iki jos pirmtako kadencijos pabaigos, t. y. iki 2009 m. spalio 6 d. 2009 m. šiai vyriausybei pasiūlius apeliante buvo paskirta Teisingumo Teismo generaline advokate naujai šešerių metų kadencijai laikotarpiu nuo 2009 m. spalio 7 d. iki 2015 m. spalio 6 d. Galiausiai pagal 2015 m. balandžio 1 d. Valstybių narių vyriausybių atstovų sprendimą (ES, Euratomas) 2015/578 dėl Teisingumo Teismo teisėjų ir generalinių advokatų skyrimo (OL L 96, 2015, p. 11) apeliante buvo paskirta eiti generalinės advokatės pareigas laikotarpiu nuo 2015 m. spalio 7 d. iki 2021 m. spalio 6 d.
- 8 2020 m. sausio 29 d. Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencija priėmė pareiškimą dėl Jungtinės Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos pasekmių Teisingumo Teismo generaliniams advokatams, jame priminė, kad, Jungtinei Karalystei pradėjus ESS 50 straipsnyje numatytą išstojimo iš Sąjungos procedūrą, Sutartys šiai valstybei narei nustoja galioti nuo Susitarimo dėl išstojimo įsigaliojimo dienos. Jame taip pat buvo priminta, kad narių, pasiūlytų kandidatais, paskirtų arba išrinktų į Sąjungos institucijas, įstaigas ir organus, kiek tai susiję su Jungtinės Karalystės naryste Sąjungoje, įgaliojimai baigiasi išstojimo dieną. Buvo nurodyta, jog tai reiškia, kad nuolatinė generalinio advokato pareigybė, kuri buvo skirta Jungtinei Karalystei pagal Deklaraciją dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 252 straipsnio, reglamentuojančio generalinių advokatų skaičių Teisingumo Teisme, pridėtą prie Tarpvyriausybines konferencijos, patvirtinusios Lisabonos sutartį, baigiamojo akto, bus įtraukta į valstybių narių generalinių advokatų skyrimo rotacijos tvarka sistemą. Pažymėta, kad pagal protokolinę tvarką kita valstybė narė, kuri gali siūlyti generalinį advokatą, yra Graikijos Respublika. Atsižvelgdama į išimtines aplinkybes, kuriomis bus atliktas šis skyrimas, ir siekdama laikytis taisyklės kas trejus metus keisti dalį Teisingumo Teismo narių bei taisyklės dėl jų šešerių metų kadencijos, kaip nustatyta SESV 253 straipsnyje, ši konferencija susitarė, kad Graikijos Respublikos į laisvą generalinio advokato vietą pasiūlyto generalinio advokato kadencija baigsis Teisingumo Teismo narių sudėties kito dalinio atnaujinimo dieną, t. y. 2021 m. spalio 6 d.
- 9 Ginčijamu sprendimu A. Rantos, perėmęs apeliantės pareigas, buvo paskirtas Teisingumo Teismo generaliniu advokatu laikotarpiu nuo 2020 m. rugsėjo 7 d. iki 2021 m. spalio 6 d.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiama nutartis

- 10 2020 m. rugsėjo 4 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės ieškinį, jame prašoma panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su A. Rantos paskyrimu eiti Teisingumo Teismo generalinio advokato pareigas laikotarpiu nuo 2020 m. rugsėjo 7 d. iki 2021 m. spalio 6 d.
- 11 Atskiru dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo tą pačią dieną), apeliante pateikė laikinųjų apsaugos priemonių prašymą, siekdama, kad būtų sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymas ir visi vėlesni jo padariniai, kiek tai susijęs su šiuo paskyrimu.
- 12 2020 m. rugsėjo 4 d. Nutartimi *Sharpston / Taryba ir Valstybių narių vyriausybių atstovai* (T-550/20 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:416) Bendrojo Teismo laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas laikinai patenkino laikinųjų apsaugos priemonių prašymą, kol bus priimta nutartis, kuria užbaigiama laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra, ir atidėjo bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

- 13 2020 m. rugsėjo 5 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo Tarybos ir valstybių narių vyriausybių atstovų apeliacinius skundus dėl šios Bendrojo Teismo laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo nutarties.
- 14 2020 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutartimi *Taryba / Sharpston* (C-423/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:700) ir tos pačios dienos nutartimi *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705) buvo panaikinta 2020 m. rugsėjo 4 d. Nutartis *Sharpston / Taryba ir Valstybių narių vyriausybių atstovai* (T-550/20 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:416) ir atmesti visi laikinųjų apsaugos priemonių taikymo prašymai.
- 15 Iš esmės 2020 m. rugsėjo 10 d. Nutartyje *Taryba / Sharpston* (C-423/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:700) ir tos pačios dienos nutartyje *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705) Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotoja nurodė, jog nebuvo tenkinta *fumus boni juris* sąlyga, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas galėtų sustabdyti vykdymą ir taikyti kitas laikinąsias priemones, kurių prašė apeliantė, nes ieškinyje pagrindinėje byloje *prima facie* turėjo būti laikomas akivaizdžiai nepriimtiniu tiek, kiek pareikštas Tarybai, kadangi ji nebuvo ginčijamo sprendimo rengėja, ir tiek, kiek jis buvo pareikštas valstybių narių vyriausybių atstovams, kuriems, kai jie veikia kaip savo vyriausybių atstovai ir taip kartu įgyvendina valstybių narių kompetenciją, netaikoma Sąjungos teismo vykdoma teisėtumo kontrolė. Šiose nutartyse Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotoja konstatavo, jog patenkinęs laikinųjų apsaugos priemonių prašymą, nors ir laikinai, Bendrojo Teismo laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas padarė teisės klaidą. Galiausiai minėtomis nutartimis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotoja atmetė laikinųjų apsaugos priemonių prašymus, kuriuos apeliantė pateikė Bendrajam Teismui.
- 16 Skundžiamos nutarties 31 punkte konstatavęs, kad ginčijamą sprendimą priėmė ne Taryba, o valstybių narių vyriausybių atstovai, Bendrasis Teismas jos 32 punkte atmetė ieškinį kaip nepriimtina, kiek jis buvo pareikštas Tarybai.
- 17 Dėl reikalavimų, pareikštų prieš valstybių narių vyriausybių atstovus, skundžiamos nutarties 33 ir 34 punktuose Bendrasis Teismas priminė, kad pagal SESV 263 straipsnį jis turi jurisdikciją tik dėl ieškinių, kuriais ginčijami Sąjungos institucijų, įstaigų ar organų priimti aktai, ir kad iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog aktams, kuriuos priėmė valstybių narių vyriausybių atstovai, veikiantys ne kaip Tarybos arba kaip Europos Vadovų Tarybos nariai, o kaip savo vyriausybių atstovai, taip kartu įgyvendindami valstybių narių kompetenciją, netaikoma Sąjungos teismo vykdoma teisėtumo kontrolė.
- 18 Skundžiamos nutarties 35 ir 36 punktuose Bendrasis Teismas taip pat pasirėmė 2020 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutartimi *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705), kad primintų, pirma, jog aktas dėl Teisingumo Teismo teisėjų ir generalinių advokatų skyrimo pagal SESV 253 straipsnio 1 dalį yra priimamas valstybių narių vyriausybių bendru sutarimu, ir, antra, kad ieškinyje yra akivaizdžiai nepriimtinas, jei juo prašoma panaikinti sprendimą, kurį priėmė ne Sąjungos institucija, įstaiga ar organas, o valstybių narių vyriausybių atstovai, įgyvendinantys šių valstybių kompetenciją.
- 19 Skundžiamos nutarties 37 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad apeliantė prašė panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su A. Rantos paskyrimu į Teisingumo Teismo generalinio advokato pareigas laikotarpiu nuo 2020 m. rugsėjo 7 d. iki 2021 m. spalio 6 d.

- 20 Skundžiamos nutarties 38 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš šios nutarties 34–36 punktuose nurodytos jurisprudencijos matyti, jog valstybių narių vyriausybių atstovų priimtiems aktams netaikoma Sąjungos teismo vykdoma teisėtumo kontrolė.
- 21 Minėtos nutarties 39 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad ieškinys turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepriimtinas.

Procesas Teisingumo Teisme ir apeliantės reikalavimai

- 22 Apeliaciniu skundu E. Sharpston prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą nutartį, nurodyti kitoms proceso šalims atsakyti į klausimą, ar laikytina, kad jos kadencija baigėsi Jungtinei Karalystei išstojus iš Sąjungos 2020 m. sausio 31 d. vidurnaktį pagal ESS 50 straipsnio 3 dalį, grąžinti bylą Bendrajam Teismui, nebent toje proceso stadijoje Teisingumo Teismas galėtų priimti sprendimą, ir priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Tarybos ir valstybių narių vyriausybių atstovų.

Dėl apeliacini skundo

- 23 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 181 straipsnį, jeigu visas apeliacinis skundas arba jo dalis yra akivaizdžiai nepriimtina arba akivaizdžiai nepagrįsta, Teisingumo Teismas gali bet kuriuo metu vadovaudamasis teisėjo pranešėjo siūlymu ir išklausęs generalinį advokatą nuspręsti motyvuota nutartimi visiškai arba iš dalies atmesti apeliacinį skundą.
- 24 Šioje byloje reikia taikyti šį straipsnį.
- 25 Grįsdama apeliacinį skundą apeliantė nurodo penkis pagrindus.

Dėl pirmojo–trečiojo ir penktojo pagrindų

Apeliantės argumentai

- 26 Pirmajame pagrinde apeliantė nurodo, kad Bendrasis Teismas pažeidė SESV 263 straipsnį, kai skundžiamos nutarties 33 ir 39 punktuose nusprendė, jog ieškinys nepriimtinas, nes pareikštas ne dėl Sąjungos institucijos, įstaigos ar organo priimto akto.
- 27 Ji teigia, kad ne tik iš SESV 263 straipsnio formuluotės skirtingomis kalbomis, bet ir iš šio straipsnio genezės ir tikslo, taip pat iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad jo taikymo sritis turi būti aiškinama plačiai, tiek dėl jame nurodytų aktų, tiek dėl jų rengėjų.
- 28 Ji nurodo, kad nors Teisingumo Teismas į SESV 263 straipsnio taikymo sritį neįtraukia aktų, kuriuos priėmė valstybių narių vyriausybių atstovai už Sąjungos teisės sistemos ribų, tai negali būti taikoma aktams, kurie, kaip antai ginčijamas sprendimas, priimti valstybių narių vyriausybių atstovų, veikiančių įgyvendinant pagal Sutartis suteiktą arba tarsi suteiktą kompetenciją, ir kurie turi padarinių Sąjungos teisės sistemoje.

- 29 Ji teigia, kad skundžiamos nutarties 34, 36 ir 38 punktuose Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog visiems aktams, kuriuos priėmė valstybių narių vyriausybių atstovai, veikiantys kitu nei Tarybos ar Europos Vadovų Tarybos narių statusu, negali būti taikoma teisminė kontrolė pagal SESV 263 straipsnį, ir kad jis turėjo pripažinti savo jurisdikciją vertinti ginčijamo sprendimo, kiek juo buvo pirma laiko nutraukta jos, kaip generalinės advokatės, kadencija, teisėtumą.
- 30 Baigiamosiose pastabose apeliantė priduria, kad iš 2020 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Taryba ir kt. / K. Chrysostomides & Co. ir kt.* (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ir C-604/18 P, EU:C:2020:1028) 91–98 punktų matyti, jog tai, kad nėra galimybės vykdyti politinio susitarimo kontrolę pagal SESV 263 straipsnį, reiškia, kad turi egzistuoti alternatyvios teisių gynimo priemonės dėl šių susitarimą įgyvendinančių aktų, siekiant išvengti, kad iš asmenų būtų atimta teisė į veiksmingą teisminę gynybą, įtvirtintą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnyje. Tačiau šiuo atveju tokių alternatyvių teisių gynimo priemonių nėra.
- 31 Antrajame pagrinde apeliantė teigia, kad sprenddamas dėl savo jurisdikcijos Bendrasis Teismas padarė klaidą, nes neatskyrė valstybių narių vyriausybių atstovų sprendimo paskirti Teisingumo Teismo generalinį advokatą ir prieš tai priimto sprendimo, kuriuo buvo konstatuota, kad šios pareigos, į kurias buvo paskirta, yra laisvos.
- 32 Ji nurodo, kad nors paprastai nekyla klausimo, ar Teisingumo Teismo nario pareigos tikrai yra laisvos, negalima atmesti galimybės, kad tam tikrais atvejais toks klausimas gali kilti. Šiuo aspektu ji mano, kad Sąjungos teismai turėtų galėti tikrinti valstybių narių aktą, kuriuo neteisėtai konstatuojama, kad tokios pareigos yra laisvos.
- 33 Apeliantė teigia, kad, atitinkamai, tik Sąjungos teismai gali būti įpareigoti priimti sprendimą šiuo klausimu, ir visų pirma remiasi ESS 19 straipsniu bei Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 4 ir 6 straipsniais.
- 34 Apeliantė priduria, kad valstybių narių vyriausybių atstovų aktų, numatytų SESV, galiojimas taip pat gali būti ginčijamas, bent jau netiesiogiai, kitomis nei ieškinys dėl panaikinimo procesinėmis priemonėmis, kaip Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencijos vardu pripažino Taryba, pareikšdama nepriimtinumą grindžiamą prieštaravimą Bendrajame Teisme, taigi, darytina išvada, kad dėl šių aktų taip pat turi būti įmanoma pareikšti tiesioginį ieškinį.
- 35 Taigi Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamos nutarties 34, 36 ir 38 punktuose konstatavo, kad jokie valstybių narių vyriausybių atstovų aktai negali būti ieškinio pagal SESV 263 straipsnį dalykas.
- 36 Trečiajame pagrinde apeliantė nurodo, kad skundžiamos nutarties 34, 37 ir 38 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai aiškino 1993 m. birželio 30 d. Sprendime *Parlamentas / Taryba ir Komisija* (C-181/91 ir C-248/91, EU:C:1993:271) įtvirtintus principus.
- 37 Ji teigia, kad iš šio sprendimo negalima daryti išvados, jog visiems aktams, kuriuos priima valstybių narių vyriausybių atstovai bendru sutarimu, netaikoma teisminė kontrolė pagal SESV 263 straipsnį, ir kad Teisingumo Teismas minėtame sprendime pareiškė nuomonę tik dėl aktų, kuriuos priima valstybių narių vyriausybių atstovai už Sąjungos teisės sistemos ribų.

- 38 Taigi klausimas, ar Sąjungos teismai turi jurisdikciją tikrinti tokio akto, kaip ginčijamas sprendimas, kurį priėmė valstybių narių vyriausybės atstovai, naudodamiesi pagal Sutarties suteiktais arba tarsi suteiktais įgaliojimais, ir kuris turi padarinių Sąjungos teisės sistemoje, teisėtumą, nebuvo išspręstas Teisingumo Teismo jurisprudencijoje ir į jį turi būti atsakyta teigiamai.
- 39 Bendrasis Teismas skundžiamos nutarties 34 ir 38 punktuose klaidingai rėmėsi 1993 m. birželio 30 d. Sprendimu *Parlamentas / Taryba ir Komisija* (C-181/91 ir C-248/91, EU:C:1993:271), visų pirma to sprendimo 12 punktu, tam, kad pagrįstų savo analizę, ir turėjo bent nurodyti kitas to sprendimo dalis, kaip antai jo 13 punktą, iš kurių matyti, jog aktams, sukeliantiems teisinių padarinių tretiesiems asmenims Sąjungos teisės sistemoje, turi būti taikoma Sąjungos teismų kontrolė.
- 40 Penktajame pagrindė apeliante papildomai teigia, kad skundžiamos nutarties 31 ir 32 punktuose Bendrasis Teismas taip pat padarė klaidą, nes neatsakė į jos argumentą, kad jei valstybių narių vyriausybės atstovai negali būti atsakovais byloje, kurioje pareikštas ieškinys pagal SESV 263 straipsnį, tuomet atsakovė turi būti būtent Taryba, kaip šių atstovų *alter ego* arba kaip glaudžiausiai su jais susijusi Sąjungos institucija, atsižvelgiant į jos dalyvavimą priimant ir paskelbiant ginčijamą sprendimą.
- 41 Ji visų pirma remiasi tuo, kad būtina vykdyti valstybių narių galimai padarytų Sąjungos teisės pažeidimų kontrolę, jeigu jos negali būti atsakovės tokioje byloje, ir mano, kad, nors Taryba nėra ginčijamo akto rengėja, vis dėlto turėtų būti galimybė laikyti ją atsakove Sąjungos teismuose.
- 42 Ji teigia, kad Sutarčių nuostatose, susijusiose su Teisingumo Teismo jurisdikcija, išsamiai nenurodyti atsakovai, ir pagal analogiją remiasi SESV 268 ir 340 straipsniais.
- 43 Ji pažymi, jog reikia nustatyti, ar ginčijamame sprendime tai, kad jos pirma eitos pareigos yra laisvos, konstatavo Taryba, valstybių narių vyriausybės atstovai ar Europos Sąjungos Teisingumo Teismo pirmininkas, ir mano, kad bet kuriuo atveju tik Teisingumo Teismas yra įgaliotas priimti sprendimą šiuo klausimu.
- 44 Ji priduria, kad Taryba, tarpininkaujant jos teisės tarnybai, atliko aktyvų vaidmenį, viena arba kartu su valstybių narių vyriausybės atstovais, nustatant jos kadencijos pabaigos terminą pirma laiko, todėl jai tenka bendra atsakomybė už ginčijamo sprendimo trūkumus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 45 Nurodydama pirmąjį–trečiąjį ir penktąjį pagrindus, kuriuos reikia nagrinėti kartu, apeliante iš esmės teigia, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai jos prašymą iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą atmetė kaip nepriimtina tuo pagrindu, kad ši sprendimą priėmė valstybių narių vyriausybės atstovai, veikiantys kaip tokie, o ne Taryba.
- 46 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją iš SESV 263 straipsnio formuluotės matyti, kad aktams, kuriuos priėmė valstybių narių vyriausybės atstovai, veikiantys ne kaip Tarybos nariai, o kaip savo vyriausybės atstovai, taip kartu įgyvendindami valstybių narių kompetenciją, netaikoma Sąjungos teismo vykdoma teisėtumo kontrolė (šiuo klausimu žr. 1993 m. birželio 30 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba ir Komisija*, C-181/91 ir C-248/91, EU:C:1993:271, 12 punktą).

- 47 Taigi reikšmingas kriterijus, kuriuo remdamasis Teisingumo Teismas nusprendė, kad Sąjungos teismai neturi jurisdikcijos nagrinėti dėl tokių aktų pareikšto ieškinio, yra jų rengėjas, neatsižvelgiant į tokių aktų privalomus teisinius padarinius.
- 48 Vadinasi, negali būti pritarta apeliantės pirmajame ir penktajame pagrinduose pateiktiems argumentams, kad SESV 263 straipsnyje nurodytų aktų rengėjai, t. y. Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai, turi būti aiškinami plačiai siekiant pripažinti, kad ginčijamą sprendimą priėmė viena iš tokių institucijų, įstaigų ar organų, kaip tai suprantama pagal šį straipsnį, arba bent jau, kad Bendrajame Teisme pareikštas ieškinytis turi būti prilygintas ieškiniui dėl Tarybos sprendimo, atsižvelgiant į jos dalyvavimą priimant ir paskelbiant šį sprendimą; priešingu atveju tai prieštarautų aiškiai šio straipsnio formuluotei.
- 49 Akivaizdu, jog toks aiškinimas taip pat prieštarauja SESV 263 straipsnyje, kurio taikymo sritis apima tik Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų priimtus Sąjungos teisės aktus, įtvirtintai Sutarčių rengėjų valiai, kad Teisingumo Teismo kontrolė nebūtų taikoma valstybių narių priimtiniais aktams, kaip antai sprendimams dėl Sąjungos teismų narių skyrimo.
- 50 Priešingai, nei trečiajame pagrinde teigia apeliantė, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad taip pat nesvarbu, ar valstybių narių vyriausybių atstovai veikė pagal Sutartis, ar pagal kitus teisės šaltinius, kaip antai tarptautinę teisę.
- 51 Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadare jokios klaidos, kai skundžiamos nutarties 34 punkte priminė, jog iš SESV 263 straipsnio matyti, kad aktams, kuriuos priėmė valstybių narių vyriausybių atstovai, veikiantys ne kaip Tarybos arba kaip Europos Vadovų Tarybos nariai, o kaip savo vyriausybių atstovai, taip kartu įgyvendindami valstybių narių kompetenciją, netaikoma Sąjungos teismo vykdoma teisėtumo kontrolė.
- 52 Antrajame pagrinde apeliantė teigia, kad Sąjungos teismai vis dėlto turėtų pripažinti savo jurisdikciją vertinti sprendimo dėl naujo generalinio advokato paskyrimo teisėtumą, nes Jungtinės Karalystės išstojimas iš Sąjungos nenutraukė jos generalinės advokatės kadencijos.
- 53 Šiuo klausimu primintina, kad pagal ESS 50 straipsnio 3 dalį Sutartys nustojo būti taikomos Jungtinei Karalystei jos išstojimo dieną, t. y. 2020 m. vasario 1 d., ši valstybė nuo šios datos nebėra valstybė narė. Tai reiškia, kaip nurodyta susitarimo dėl išstojimo aštuntoje konstatuojamojoje dalyje, kad narių, pasiūlytų kandidatais, paskirtų arba išrinktų į Sąjungos institucijas, įstaigas ir organus, kiek tai susiję su Jungtinės Karalystės naryste Sąjungoje, įgaliojimai automatiškai pasibaigė tą dieną (šiuo klausimu žr. šios dienos Nutarties *Sharpston / Taryba ir Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencija*, C-684/20 P, 49 punktą).
- 54 Taigi ginčijamas sprendimas negali būti laikomas sprendimu, sukeliančiu nepalankių teisinių padarinių apeliantei, kiek juo buvo pirma laiko nutraukta jos, kaip generalinės advokatės, kadencija, ir net negali būti laikoma, jog jis grindžiamas tokiu sprendimu, kurį priėmė Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencija savo 2020 m. sausio 29 d. pareiškime (šiuo klausimu, kiek tai susiję su šiuo pareiškimu, žr. šios dienos Nutarties *Sharpston / Taryba ir Valstybių narių vyriausybių atstovų konferencija*, C-684/20 P, 48 punktą).
- 55 Be to, kad ir kaip būtų, negali būti pritarta apeliantės analizei, nes ginčijamas sprendimas negali būti laikomas priimtu Sąjungos institucijos, įstaigos ar organo, nurodytų SESV 263 straipsnyje.

- 56 Taigi Bendrajam Teismui negalima priekaištauti dėl to, kad nepripažino, jog turi jurisdikciją vertinti ginčijamo sprendimo teisėtumą.
- 57 Darytina išvada, kad pirmasis–trečiasis ir penktasis pagrindai turi būti atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįsti.

Dėl ketvirtojo pagrindo

Apeliantės argumentai

- 58 Nurodydama ketvirtąjį pagrindą apeliantė teigia, jog skundžiamos nutarties 32, 35 ir 36 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai pripažino, kad 2020 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutartis *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705) turi precedento galią, nors tokia nutartis negalėjo nulemti sprendimo nagrinėjamoje byloje esmės.
- 59 Be to, ši nutartis buvo priimta pažeidžiant procesines nuostatas dėl to, kad apeliantė nebuvo išklaudyta, nors nebuvo konstatuota jokios skubos, taip pat dėl to, kad valstybių narių vyriausybių atstovų argumentai turėjo būti atmesti kaip nepriimtini, nes jie pirmą kartą buvo pateikti Teisingumo Teisme.
- 60 Galiausiai apeliantė teigia, kad taip elgdamasis pats Bendrasis Teismas pažeidė principą *audi alteram partem*, nes neleido jai pateikti pastabų dėl 1993 m. birželio 30 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba ir Komisija* (C-181/91 ir C-248/91, EU:C:1993:271) 12 punkto, nurodyto skundžiamos nutarties 34 punkte, ir 2020 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutarties *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705), nurodytos skundžiamos nutarties 35 ir 36 punktuose, svarbos. Taip pasielgęs Bendrasis Teismas nepagrįstai „išplėtė“ ir „pratęsė“ ne tik šios Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutarties teisinius padarinius, bet ir ja padarytus procedūros pažeidimus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 61 Kalbant apie argumentus, susijusius su klaida, kurią Bendrasis Teismas padarė skundžiamos nutarties 35 ir 36 punktuose nustatydamas, kokią reikšmę turi 2020 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutartis *Valstybių narių vyriausybių atstovai / Sharpston* (C-424/20 P(R), nepaskelbta Rink., EU:C:2020:705), pakanka konstatuoti: kad ir kaip būtų, Bendrasis Teismas nepadarė jokios klaidos, kai priminė, pirma, minėtame 35 punkte, – kad aktas dėl Teisingumo Teismo teisėjų ir generalinių advokatų skyrimo pagal SESV 253 straipsnį yra priimamas valstybių narių vyriausybių bendru sutarimu, ir, antra, minėtame 36 punkte, – kad dėl tokio akto pagal SESV 263 straipsnį pareikštas ieškinys yra akivaizdžiai nepriimtinas, nes juo prašoma panaikinti sprendimą, kurį priėmė valstybių narių vyriausybių atstovai, įgyvendinantys šių valstybių kompetenciją. Darytina išvada, kad tokie argumentai yra akivaizdžiai nereikšmingi.
- 62 Be to, argumentai, susiję su procedūros pažeidimais, padarytais priimant šią Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojos nutartį, yra akivaizdžiai nepriimtini, nes ji nėra šio apeliacinio skundo dalykas.

- 63 Taigi apeliantės teiginius, kad Bendrasis Teismas pažeidė rungimosi principą, taip pat reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstus.
- 64 Vadinasi, ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies akivaizdžiai nepriimtina ir iš dalies akivaizdžiai nepagrįstą.
- 65 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad nepritarus nė vienam pagrindui, apeliantės nurodytam grindžiant apeliacinį skundą, šį reikia atmesti kaip iš dalies akivaizdžiai nepriimtina ir iš dalies akivaizdžiai nepagrįstą.
- 66 Šiomis aplinkybėmis nereikia tenkinti apeliantės prašymo dėl tyrimo priemonės taikymo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 67 Pagal Procedūros reglamento 137 straipsnį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, bylinėjimosi išlaidų klausimas sprendžiamas nutartyje, kuria užbaigiamas procesas.
- 68 Kadangi ši nutartis priimta dar neįteikus apeliacinio skundo kitoms proceso šalims, taigi jos negalėjo patirti bylinėjimosi išlaidų, reikia nuspręsti, kad apeliantė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nutaria:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą kaip iš dalies akivaizdžiai nepriimtina ir iš dalies akivaizdžiai nepagrįstą.**
- 2. Eleanor Sharpston padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai